

Lõpuks olid kõik saabunud õpilased endale koha leidnud ja vaatasid uudistades ringi. Vaatasid ootusärevalt otsa ka õpetaja Tuuli-Mariele, kes lausus julgustavalt: „Tere hommikust kõigile veel kord. Algab teie pika kooliaja kõige esimene tund!“

Kuid ta ei jõudnudki veel midagi muud lisada, kui äkki koputati uksele ning lükati see tasakesi lahti. Lävel seisis Uku Robert koos oma emaga.

„Palun vabandust, et hilinesime,“ ütles ema ja tundus, et ta oli pisut ähmi täis – pole ju tõepoolest sobiv juba esimesel õppepäeval kohe hiljaks jääda! Aga Uku Robert ise oli väga unistava näoga ja tundus, et teda ei häirinud see üldse.

„Pole midagi, ikka juhtub,“ lohutas õpetaja ning Uku Robert, pikkade lokkidega poiss, kel oli seljas väga suur ranits, läks istus vabale kohale. Kuid üks tühi koht oli siiski veel, seda märkas mitu last.

„Õpetaja-õpetaja, seda suurte juustega tüdrukut ei ole veel,“ hüüdis Hindrek rahulolematult „Tema jääb ka hiljaks!“

„Äkki on ta hoopis haige, äkki tal said eile jalad märjaks,“ pakkus oma kohalt Pirko. Tema tahtis ikka kärmelt sõna võtta ja oma arvamuse välja öelda.

„Jah, võib-olla ta läks paljajalu lompidesse paterdama!“ lisis Kaul, kellel oli alati elav kujutlusvõime.

„Selle tüdruku nimi on Triine,“ ütles õpetaja. „Ärme praegu esialgu veel muretseme. Loodame, et ta varsti meie seltsi ilmub.“

„Täna on meil teiega ju väga oluline päev,“ rääkis õpetaja edasi. Ta oskas seda teha sellise häälega ja sellise näoga, et kõik jäid teda otsekohe uskuma. „Õpime tundma oma klassiruumi, oma kaaslasi, oma kooliasju ning klassi- ja koolireegleid. Siis on meil edaspidi palju lihtsam koolis käia. Vaatame kõigepealt ringi oma klassiruumis. See jääb nüüd teile teiseks koduks tervelt neljaks pikaks aastaks!“

Lapsed pöörasid päid siia poole ja sinna poole ning uurisid ümbrust. Ruum oli päris suur ja õrnkollaste seintega, mis muutsid selle heledaks ja päikeseliseks. Ühes seinas oli kolm suurt akent, mille ees rippusid helesinised valgete pilvetupsudega rulood, need olid praegu üleval. Aknalaua kasvasid mõned potililled. Õpetaja enda laud oli päris suur ja mitmete sahtlitega. Eks tal oli ju palju asju ka.

„Kui on päikeselised päevad, hakkab päike pärast kella kümnet meie klassiruumi sisse särama, siis saame rulood päris alla lasta, et ta meile otse silma ei paistaks,“ selgitas õpetaja.

„Nii nunnud rulood,“ kiitis Ellika.

„Nunnu-nunnu, ninnu-nännu,“ kihistasid seepeale mõned poisid omavahel. Õpetaja vaatas neile otsa ja sellest piisas.

Klassi esiseinas laiutas tahvel – suur roheline tahvel, mis koosnes kolmest osast. Keskmise osa oli väga lai ja kaks külgmist olid kitsamad ning käisid vajadusel kinni nagu kapiuksed. Tahvli ülemisele äärelle oli kinnitatud kogu tähestik, iga täht eraldi lehel.

Klassi tagaseinas seisid aga kapid ja riiulid raamatutega, isegi gloobus oli seal. Ning sinna, tagaseina nurka, mahtus ka veel üks suur pehme ümmargune vaip koos pisikeste ümmarguste patjadega. Oli tõepoolest paljugi, mida vaadata ja uurida.

„Milleks veel vaip?“ uuris Tormis.

„See on meie puhkenurgake,“ selgitas õpetaja. „Seal võib lugeda või omavahel juttu puhuda, tahtmise korral saab isegi pikutada. Mõnikord on meil seal muinasjututund.“

„Kuule, õpetaja, kas sul on kollane kleit seepärast, et siis sa sobid paremini seinavärviga kokku?“ küsis Ilmar-Aksel. See ajas õpetaja naerma, kuid ta seletas, et ta ei kannu ometi aasta läbi üht ja sedasama kleiti, vaid praegu on see tal seljas sellepärast, et on suvine ja rõõmus tunne.

Üks tähtis asi on siiski veel nimemata – tahvli kõrval oli suur kraanikauss!

„Õpetaja, mina ei teadnudki, et klassis veekraan on,“ ütles Remo üllatunult.

„Kas sellest juua võib?“ tahtis teada Iiti Mirell.

„Võib küll, see on ju puhas vesi,“ selgitas õpetaja.

„Mille jaoks koolis nii palju vett vaja läheb?“ imestas pisike Karl-Kaspar.

„Küll siis näed, kui meil kunstitud tuleb või kui me hakkame katseid korraldama!“ noogutas õpetaja.

„Äkki tohib vahetunnis veidike veesõda pidada?“ lõõpis Ilmar-Aksel.

Kuid õpetaja ei olnud sellest mõttest sugugi vaimustuses.

„Aga miks meil täna lauad niimoodi ringis on?“ tahtis teada ikka ja alati uudishimulik Oksana. Tõepoolest, eile olid ju lauad olnud sirgetes ridades!

„See on sellepärast, et me kõik saaksime üksteisele otsa vaadata. Me peame ju omavahel tutvuma, üksteist tundma õppima, igaühe nime meelde jätma!“

vastas õpetaja ja alustas kohe ise: „Mina olen õpetaja.

Minu nimi on Tuuli-Marie. Mul on poeg Jaan ja tütar Jaanika, kes on ka juba koolilapsed, teist natuke vanemad. Üks käib seitsmendas klassis ja teine kuuendas. Mulle meeldib olla õpetaja!“

Ja nüüd pidid lapsed kordamööda ütleva oma nime ja rääkima endast paar lauset: mis talle meeldib, kas tal on õdesid-vendi. Või on tal äkki hoopis mõni lemmikloom. Õpetaja tahtis, et nad oleksid hästi jutukad ja ei pelgaks rääkida.

Esimesena alustas kõige äärmiselt valgepäine poiss, kes ütles ühe hingetõmbega: „Minu-nimi-on-Kaul-mul-on-vanem-vend-Kalle-kame-tulime-täna-koos-kooli-ta-käib-viiendas-klassis-koduloomi-meil-ei-ole-ja-ma-tahan-saada-tuletõrjujaks-aga-ma-täpselt-veel-ei-tea-sest-kevadel-ma-tahtsin-saada-lenduriks.“ Peale nii pikka lauset ta ohkas ja naeratas siis laialt, suured esihambad säramas.

Järgmine oli tumeda peaga poiss, kes ütles: „Mina olen Remo. Meil ka kassi ega koera kodus ei ole, aga on kaksikud õed, pisikesed. Ma pean neid tihti valvama ka, aga see täitsa meeldib mulle, sest nad on nii naljakad. Ja ma käin karatetrennis.“

„Ma nägin eile su kaksikõdesid,“ hüüdis Hindrek.

„Mina ka, mina ka,“ hüüdsid teisedki. „Nad olid täpselt ühesugused!“

„Nii armsad,“ arvas Ellika.

Remo kaksikõed olid tõesti esimesel septembril koos isa ja emaga pidulikult aktusel viibinud ja kõikide tähelepanu köitnud.

„Mis nende nimed on?“ küsis Mariroos.

„Nelle ja Lenne,“ ütles Remo uhkelt ja talle tegi heameelt, et kõik tema õdedest nii palju rääkisid.

„Aga kuidas sa oskad neil vahet teha?“ uuris Ursula.

„See on raske,“ tunnistas Remo. „Ema paneb ühele käe ümber kollase paela ja teisele roheline.“

Nüüd oli järg lühikeste juuste ja tedretäppidega tüdruku käes, kes ütles, et tema nimi on Pirko ja et tal õdesid ega vendi ei ole, aga on üks merisiga, kelle nimi on Härra Direktor. Selle peale hakkasid peaaegu kõik valju häälega naerma. Pirko ise naeris samuti ja kui õpetaja küsis, miks merisiga just selline naljakas nimi on, vastas tüdruk, et merisiga kingiti talle seitsmendaks sünnipäevaks ja nimi oli tal siis juba olemas.

„Võib-olla oli ta varem merisigade kooli direktor,“ pakkus Pirko naljatamisi.